

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANTIMETAFORE

ELSA DORVAL TOFAN

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Homeostază, metastază și stază

Prefața volumului Antimetafore de Elsa DORVAL TOFAN ||| 5

Ad impossibilia nemo tenetur ||| 15

Agnozie ||| 16

Antidepresor triciclic ||| 17

Antimetaforele scenei ||| 18

Așteptând autobuzul ||| 19

Atlas nu e gigant ||| 20

Bate la ușă! ||| 21

Benjamin Button ||| 22

Burn out ||| 23

Canadiană ||| 24

Circulația în natură ||| 25

Colostrom ||| 26

Comunicări ||| 27

Concluzie ||| 28

Constatări ||| 29

Conștiința de noi ||| 30

Critica criticii ||| 31

Cubul lui Nichita ||| 32

Cum a fost ||| 34

I ||| 34

II ||| 35

III ||| 36

IV ||| 37

V	38
VI	39
Curs de formare	40
Dativ comun	41
De filmat	42
Despre libertatea cuvintelor	43
Despre scris (și altele)	44
Dizabilități	45
Empedocle	46
Fantoma din 211	47
Fără casă	48
Fără restanțe	49
Fatum	50
Funcții	51
Gaura neagră	52
Gemene, celulele	53
Ghici	55
Gingălbil	56
Halloween	57
Handfield Circle	58
Houellebecq a merdat	59
În trei acte	60
Intriga consoanelor	61
Iscoditor	62
Iubirea ca silogism	63
Iubirea de păcate	64
La Ecluze	66
La Stampa	67
Lacrimi de primăvară	68

- Metafore. Metafizice ||| 69
Noapte. De vară ||| 70
O elegie ||| 71
Orașul cuvânt ||| 73
Pace și război ||| 74
Pegas pe jumătate ||| 75
Playa Pilar ||| 76
Pneumotorax ||| 77
Poezie de dragoste ||| 78
Poveste cu saboți ||| 79
Prietenii ||| 81
Reflexii ||| 82
Registru de socoteli ||| 83
Rinopitec bieti ||| 84
Selenară ||| 85
Sens antropologic ||| 86
Stetoscop de toamnă ||| 87
Știi Bridge? ||| 88
Sufiu sistolic ||| 89
Transfer ||| 90
Transumanism ||| 92
Un mesaj într-o sticlă ||| 94
VIP – la salon ||| 95
Zappa despre Joe ||| 96
Peștele de pe copertă ||| 97
Cuprins ||| 99

Ad impossibilia nemo tenetur

Selecționez claviatura, selecționez diacriticele,
Am grijă de *acum-ul* pe care îl numesc reprezentare.
Suficient să pui glugă utopiei, suficient să-i fie
Cald, fantezia devine realizabilă, izbucnită-n sensuri
Face tot ce fac eu, nu face nimic din ce vreau eu.
Mă incită, nu mă ademenește, îmi creează perspective
Aiurisant, pe o curbă plană închisă, numită *Cercul*.
De o parte, de alta, egal, stăm pe discul acesta eu și ea
Imaginează-ți dragostea, spune (o face intenționat),
Nimicitoare, îmbrățișez concluzia de tip Rita Mitsouko
(Les histoires d'amour finissent mal. En général).
Mai pun vocale, căciulițe, ca să se mai întetească focul...
Utopia, egalitate între oameni, fascinant, ce zici?
More băiguie: sălbăticia e o formă de reușită naturală?
Imaginează-ți natura și esențele, niciun artificiu
Peste sarea oceanelor plastic, desculți, călcăm pe ape.
Cu toate că schimbăm constant poziția pe cerc,
Fanteziei nu-i merge bine, e vânăta de frig, aș fi vrut,
Zice, dar *pentru imposibil nu există constrângere*.

Agnozie

O să fie bine, strigau picioarele bătând pasul pe loc
Formatul pătrășos al unghiilor tăiate scurt era unicul
Punct comun cu tatăl meu, mort de orgoliu în patul
Cel nou, cel mare, cu arcuri tari, așa încât părea cel
Mai țeapăn dintre toți morții, ridicat cumva la rasul
Saltelei cu flori de garofițe vișinii, iar lumea se zgâia
Uite, țintuiesc duhurile cadavrul pe deasupra patului.

O să fie bine, strigau mâinile, frământându-se sec
Pielea uscată și aspră era singura asemănare dintre
Mine și mama, moartă de frică, în același pat la fel
De tare, ea, contopită în salteaua cu garofițe arse
De un soare cianotic, încât lumea zicea uite, a avut
Noroc de moarte bună, așa mică, ai zice că vine, nu
Pleacă în somnul adâncit până la miezul pământului.

O să fie bine, mârâiam și eu, mortul viu lovit de agnozie
Tăvălit prin nemernicia vieții nici bună, nici rea, privind
Cu ochi pe jumătate lipiți joaca bezmetică a veverițelor
Sub aripile ocrotitoare ale avioanelor decolate din timpul
Acesta, azimutul către o destinație posibilă, Sud, tot mai
La Sud, încât pepsina să erodeze cald în osul de diamant
Tunelul prin care plecând, la jumătate, ne facem cu mâna.

Antidepresor triciclic

Mai devreme sau mai târziu și eu întreb, când, când?
Mai devreme sau mai târziu, repeți, cu ochiul pe ceas.

Ca o sentință, mi-ai zis, pe care o aștepți să cadă, mai
Devreme, mai târziu iei contrasensul ca un cec în alb.

Ajuns aici, ajunși aici, mai devreme sau mai târziu vom
Scana viața atonică, dar ponderabilă în liniile Dupuytren.

Mai devreme, mai târziu vom ignora toate cuvintele, le vom
Întoarce sensul peste noi, vorace amitriptilină pe sens comun.

Antimetaforele scenei

(motto)

*Locutor fără poveste, condiționat de viață și de moarte
Letargic trecător în sensuri, pierdut din ele, vegetează!*

Mutat din necesitate, regula contingenței se aplică:
Primo, piciorul-creier cu joc de gleznă și mobilitate
Pe o gândire juxtapusă, fuga către imponderabilitate
Pe loc, neproductibila mișcare, fără orientare, simplă

Secundo, mâna-picior, nearticulată și neștiutoare în
Gesturi mici, bună de apucat, eficientă la supraviețuit
Mișcare rece, sacadată, dar robustă, niciun motor pornit
Fără supapă, un ghem de carpură într-un pumn zdrobit.

A treia, piciorul-picior: neaplicarea generalului la particular
Garantul viețuirii mici, al talentului triunghiular imaginar
Ludică ineptie a mentalului înșelător, numită uneori fericire,
Fără pedunculi către adevărul *Invizibilului*, fără cumpănire.

Așteptând autobuzul

Privesc partea albastră a existenței care curge prin pupilă
Curioasă, firesc, la tot ceea ce este albastru, deschis și închis.
Foarte rar privesc la televizor și atunci ochii mei devin roșii
Un Kasha, ca în desenele animate japoneze, roșu foarte aprins.
Ieșită din sfera mea de influență mă analizez, neutru, îmi dau
Seama că pentru tine eu nu exist, nici măcar tu nu ești.
Respir, am învățat să țin aerul în piept până aproape îmi pierd
Conștiința, revenind îmi place să cred că am controlat cadența.
Din când în când mă uit în vitrine și văd pe fundal cerul azuriu,
Peste el o față hâdă, ochi de demon care fură cadavre și plânge.
În stație facem rândul, demoni și cadavre așteptăm autobuzul.

Atlas nu e gigant

Mai întâi a început o oboseală dinspre unghii
Tot mai subțiri, tot mai sfărâncioase, mate.
Apoi a urcat în torace, în zona toracelui mai
Precis, un timp a rămas acolo, cum rămâne
Alcoolicul șmecher în stand-by între pancreas
Și ficat, între ceaiul hepatic și frecția la piciorul
De lemn. Coloana era atinsă profund, așa încât
I s-a retras atributul „vertebrală”, partea cea mai
Afectată fiind Atlas de unde migrenele, de unde
Migrațiile, de unde saturațiile și scârbele, toate
În parametri funcționali, ca bagheta magică
A Zânei Zânelor, cuarț de tigru, motiv pentru care
Nu putea fi mânăuită de oricine, oamenii neștiind
Că doar un ciob de sticlă poate fi re folosibil ca os
(Și orice sticlă este identică până aici cu orice os).
Când oboseala s-a repezit ca un tsunami către gât
Obez de nevoi, anorectic în simțire, ai înțeles că țelul
Este hipofiza pe care ai fi vrut-o din ce în ce mai mică
Șansa unică de a deveni gigantul pe care l-ai ratat.
Duci pe umeri, răzvrătit, nu simți cum te cufunzi
Jur-împrejur o mare de Frankenfish galben-verzui
Atlas e Atlantida, ieșirea, un ocean cu mii de cioburi
Sub talpa oboselilor ești sediment, nici urmă de titan.

Bate la ușă!

Dalai Lama spunea că neliniștea se tratează
Cu calm. Calmul nu este indiferență.
Dalai Lama spunea că ezitarea e începutul
Fricii. Frica poate fi afecțiune... poate?
Prin urmare nu șovăi să circuli prin encefalul meu
Fără îndurare, cu mocasini moi. Bate la ușă:
Tac-Tac, Toc-Toc, Toca-Toc! Intră sau fugi... Fugi?

Benjamin Button

Ultima dată când te-am văzut pășeau agale cu viețile
Din trecut și cu cea de acum puse pe spate, ca un șal
Și eu am zis: ce șal frumos! De unde îl ai? Din pământ,
Ai zis, și din zgură. Apoi ai început să împletești câțiva
Ciucuri, între ei și între degetele tale strâmbе, cocoșate.

Ultima oară când te-am văzut erai în comă, respirai în
Locul indicat, respirai în somn adânc, erai extraordinar
Înfolit cu aer licoros și cald. Purtaai același șal frumos
Și parcă așteptai să-ți fac din nou un compliment, să-ți
Spun că te admir. Poate ți-am zis, poate am gândit doar.

Ultima oară am văzut un Bombyx, fără antene, fără ochi,
Circumflex, între uitare și scăpare, supus regentelor, un
Eryngium campestre țesut cu fire de mătase ivite pe foc.
Purtaai o viață sterilă, o frică rece, același șal, proorzimos
De crisalidă a timpului, ivită în tunelul cadenței, răsturnat.

Burn out

Regină monogină dormea legănându-se pe cordoane
Ombilicale, straniile, care atingându-se sunau harfele
Labirintului osos, o muzică barocă transformându-se
Singură în cuvinte. Poezia e în burn out, rima, în atac
De panică, proza e desfrânată, iar drama e depresivă.
Rămăsese filmul, cineva, gurile rele spun Lady Gaga,
Pusese imaginea invers, venea întâi ceea ce era la urmă
Turn de Turn al lui Babel, limbi de foc, limbi încurcate.
Poeții, în grevă, zgândăresc gelatina, foița memoriilor
Inspirației, îi fac respirație gură la gură, o redemarează,
Dar de atâta încercare e înecată, de atâta manipulare,
Ofilită. I-am spus toate acestea psihologului de gardă
Psihologul știe meserie, m-a pus să repet, să fie sigur
De coerența mea, de a lui e îndoit, e în burn out și el.
Încătușată encefalita asta letargică, citoscopia este
Fără echivoc, dormi, regină monogină, pe fonem baroc.

Canadiană

Pământul se zvârcolește artrozic sub menghina gheții
Pe autostrada suspendată în ceață, mașinile se întrec
Cu fluturi din sticlă apoasă, viscolul machiat strident
Așază pe cer o câmpie de fum din care curge visarea,
Numitor comun al somnului și al metastazelor gândirii
Împăcată, firesc, cu hibernarea. Zăpada a făcut din casă
Casa Oaselor pudră, prizoniere în frig, nu e de mers, e
De înotat printre cristalele reci, orbitor de strălucitoare
Sub soarele brutal ivit, peste oraș plutesc aburi de cafea
Fluviul își începe dansul, blocurile de gheață zăngănind
Eliberează apa, vârtejul de pești își dă drumul, e timpul.